

бре, че сме бѣловласи, та нѣма да видимъ, съ какви съсипни ще се съгради неговата слава. Но нека подиримъ въ писанията името на тоя царъ“.

Рекоха и наново разгърнаха мждрата книга. Дириха, дириха, докато най-сетне смаяни откриха, че името на новия царъ е:

любовъ.

И възчудиха се твърде тримата мждреци. Сърдцата имъ възликуваха, че нѣма човѣчеството да го сполетятъ нови теглила. И рекоха: „Блажени, трижъ блажени сме, че дочекахме рождението на царя на Любовта; да идемъ да му се поклонимъ“.

И тримата бѣлобрази влѣхви взеха най-благонитѣ аромати,—ливанъ, смирна и злато, и водени отъ звездата, която вървѣше предъ тѣхъ, да имъ показва пѣтя, намѣриха благия царъ и му поднесоха своитѣ дарове.

Ив. Вазовъ

Гатанка

Надъ рекитѣ най-широки,
Надъ долове най-дълбоки
Има мостъ голѣмъ, направенъ
Се отъ лъскавъ, безценъ каменъ

Правила го една баба
Безъ желѣза и безъ дърва,
Безъ въ ржка си чукъ да вземе
И то въ късо само време.
